

EMILIA HART

**FEMEILE
WEYWARD**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PRIMA PARTE

PROLOG

ALTHA

1619

De zece zile mă întemnițaseră acolo. Zece zile în care doar mirosul greu al cărnii mele îmi ținuse de urât. Nici măcar un șobolan nu mă onorase cu prezența lui. Nimic să-l ispitească nu era; nu-mi aduseseră nimic de mâncare. Doar bere.

Pași. Apoi, răsucirea metalului pe metal, când au tras zăvorul. Lumina îmi vătămă ochii. Pentru o clipă, bărbații din pragul ușii și-au pâlpâit torțele de parcă nu erau de pe lumea asta și veniseră să mă poarte departe de ea.

Soldații procurorului.

Sosiseră să mă ducă la judecată.

I

KATE

2019

Kate are privirea ațintită în oglindă – când o aude.
Cheia, scârțâind în broască.

Degetele îi tremură în timp ce se grăbește să-și aranjeze machiajul, tușele negre de rimel întinzându-i-se sub pleoapa de jos ca niște fire de păianjen.

În lumina gălbuie, își vede vinele pulsându-i pe gât, sub colierul pe care el i l-a dat la cea mai recentă aniversare a lor. Lanțul gros din argint se simte rece pe piele. Nu-l poartă în timpul zilei, când el e la serviciu.

Ușa din față se închide cu zgomot. Zgomotul pantofilor lui pe dușumea. Vinul, gâlgâind într-un pahar.

Simte un fior de panică, precum fâlțâitul aripilor unei păsări. Trage adânc aer în piept și își atinge cicatricea de pe brațul stâng. Surâde o ultimă dată în oglinda din baie. Nu-l poate lăsa să bage de seamă că este ceva diferit. Că e ceva în neregulă.

Simon se reazemă de bufetul din bucătărie, cu paharul de vin în mână. Când îl zărește, sângele-i

clocotește. Silueta lui alungită și întunecată în costum, linia pomeților. Părul lui auriu.

O privește îndreptându-se spre el, în rochia despre care știe că-i place. O pânză rigidă, mulată pe coapse. Roșie. Aceeași culoare ca lenjeria intimă. Din dantelă, cu fundițe. Ca și cum Kate însăși ar fi un cadou pe care îl desfaci sfâșiind ambalajul.

Caută indicii. Cravata e dată jos, trei nasturi de la cămașă sunt deschiși, scoțând la iveală cărlionți fini. Albul ochilor lui sclipește trandafiriu. Îi întinde un pahar de vin, iar ea îi adușmeacă alcoolul din răsuflare, dulceag și înțepător. Sudoarea îi curge broboane pe spinare, la subsuori.

Vinul este chardonnay, de regulă preferatul ei. Acum însă duhoarea îi întoarce stomacul pe dos, ducând-o cu gândul la putreziciune. Duce paharul la buze, fără să ia nicio sorbitură.

— Bună, iubi, rostește ea cu o voce senină, șlefuită doar pentru el. Cum a fost la muncă?

Dar cuvintele i se opresc în gât.

El mijeste ochii. Se mișcă iute, în ciuda băuturii, degetele înfigându-i-se în carnea moale a brațului ei.

— Unde ai fost astăzi?

Știe că nu trebuie să se răsucescă din strânsoarea lui, chiar dacă fiecare celulă a trupului vrea să facă asta. În schimb, își pune palma pe pieptul lui.

— Nicăieri, zice ea, străduindu-se să-și mențină glasul calm. Am stat acasă toată ziua.

Avusese grijă să-și lase iPhone-ul în apartament când mersese la farmacie, luând cu ea doar bani gheață. Zâmbește, întinzându-se să-l sărute.

Obrazul lui e aspru de la barba nerasă. Cu alcoolul se amestecă și altă mireasmă, ceva îmbătător și floral.

Parfum, poate. N-ar fi prima oară. O licărire de speranță în măruntaie. Ar fi în avantajul ei să existe altcineva.

Dar Kate a judecat greșit. El se îndepărtează de ea, după care:

— Mincinoaso!

Kate nici n-apucă să audă cuvântul, că palma lui Simon i se lipește de obraz, durerea năucind-o ca o lumină strălucitoare. Întrezărește cu coada ochiului culorile încăperii ce se contopesc: dușumeaua aurie, canapeaua din piele albă, caleidoscopul panoramei Londrei prin fereastră.

Un sunet îndepărtat de sticlă spartă: a scăpat din mână paharul cu vin.

Kate se agață de bufet, respirând neregulat, cu sângele pulsându-i în obraji. Simon își îmbracă sacoul, luând cheile de pe masă.

— Rămâi aici! îi spune. O să aflu dacă nu rămâi.

Pantofii i se aud tăcănind pe pardoseală. Ușa se trănțește. Kate nu se clintește până nu aude scârțâitul ascensorului.

A plecat.

Podeaua sclipește de la sticla spartă. Mirosul acru de vin plutește în aer.

Gustul metalic din gură o readuce la realitate. Buza îi sângerează, prinsă între dinți, de la forța palmei lui.

Ceva i se declanșează în creier. *O să aflu dacă nu rămâi.*

Nu fusese de ajuns să-și lase telefonul acasă. Descoperise altă metodă. Altă cale s-o urmărească. Își amintește că portarul o ținutise cu privirea în hol: să-i fi strecurat Simon un teanc de bancnote nou-nouțe ca s-o spioneze? Gândul ăsta îi îngheață sângele în vine.

Dacă el află unde s-a dus – și ce-a făcut – mai devreme, cine știe ce ar mai fi în stare. Să monteze camere video, să-i ia cheile.

Și toate planurile vor fi în zadar. N-o să mai scape niciodată.

Dar nu. Este suficient de pregătită, nu-i așa?

Dacă pleacă acum, ar putea să ajungă acolo până în zori. Drumul o să dureze șapte ore. A plănuțit totul cu grijă pe al doilea telefon, cel de care el n-are habar. A urmărit linia albastră de pe ecran răsucindu-se pe hartă ca o panglică. Practic, o învățase pe dinafară.

Da, o să plece acum. *Trebuie* să plece acum. Înainte ca el să se întoarcă, înainte ca ea să-și piardă curajul.

Își scoate Motorola din ascunzătoare, un plic lipit de spatele noptierei. Ia o geantă de voiaj din raftul de sus al șifonierului, o umple cu haine. Din baie își înșfacă articolele de toaletă, cutia pe care o ascunsese în dulap mai devreme în acea zi.

Se schimbă numaidecât din rochia roșie în niște blugi închiși la culoare și o bluză roz strâmtă. Cu degetele tremurânde își desface colierul. Îl lasă pe pat, răsucit ca un ștreang. Lângă iPhone-ul cu carcasă de aur: cel plătit de Simon, cel căruia el îi știe codul de acces. Cel pe care-l poate urmări.

Răscolește prin cutia cu bijuterii de pe noptieră, prinzând între degete o broșă de aur în formă de albină pe care o avea din copilărie. O bagă în buzunar și șovăie, aruncând o privire prin dormitor: plapuma și perdelele crem, unghiurile ascuțite ale mobilierului în stil scandinav. Nu cumva or fi și alte lucruri de împachetat? Cândva avea o groază de chestii – grămezi peste grămezi de cărți cu pagini îndoite, tablouri, căni. Toate îi aparțin de-acum lui.

În ascensor, adrenalina îi clocotește în sânge. Dacă se întoarce și o prinde când pleacă? Apasă butonul pentru

garajul din subsol, dar liftul se oprește zdruncinându-se la parter, iar ușile se deschid scârțâind. Inima îi sare din piept. Portarul este întors cu spatele la ea: discută cu alt locatar. Aproape ținându-și respirația, Kate se face mică în lift, expirând doar când nu mai apare nimeni, iar ușile trepidează și se închid.

În garaj, descuie Honda pe care a cumpărat-o înainte să-l întâlnească și care e înregistrată pe numele ei. N-are cum – nu-i așa? – să ceară poliției să o caute dacă-și conduce mașina personală. A văzut destule seriale polițiste. *A plecat din proprie inițiativă*, o să spună ei.

Inițiativă este un cuvânt plăcut. O poartă cu gândul departe.

Răsuțește cheia în contact, apoi introduce adresa strămătușii ei în Google Maps. Luni de-a rândul repetase cuvintele în minte ca o mantră.

Weyward Cottage, Crows Beck. Cumbria.

2

VIOLET

1942

Violet îl ura pe Graham. Îl detesta din tot sufletul. De ce el putea să învețe toată ziua chestii interesante, precum științele naturii și latină și despre cineva pe nume Pitagora, în vreme ce ea trebuia să se mulțumească să înfigă ace printr-o pânză? Partea cea mai proastă, medita ea în timp ce picioarele o mâncau de la fusta de lână, era că el făcea toate astea în *pantaloni*.

Coborî în goană pe scara principală, încercând să facă cât mai puțin zgomot cu putință ca să se țină la distanță de mânia tatălui, care dezaproba întru totul eforturile femeiești (și, cum adesea i se părea, ale lui Violet). Se abținu să chicotească atunci când îl auzi pe Graham gâfâind în urmă. Chiar și-n hainele ei sufocante putea cu ușurință să-l întrecă.

Și când te gândești că tocmai aseară se bătuse cu pumnii în piept că vrea să se ducă la război! Mai degrabă ar zbura porcul... Și oricum n-avea decât cincisprezece ani – mai puțin cu un an ca Violet –, așadar mult prea tânăr. Ba chiar era spre binele lui. Aproape toți bărbații din sat plecaseră și jumătate dintre ei pieriseră (sau așa îi ajunseseră lui Violet la urechi), printre ei chelarul, lacheul și

ambii ajutori de grădinar. Dincolo de asta, Graham îi era frate. Nu voia să *moară*. Presupunea ea.

— Dă-l încoace! şuieră Graham.

Întorcându-se, observă cum chipul lui rotund devenise rozaliu din cauza efortului şi a furiei. Era mânios pentru că-i şterpelise caietul cu teme la latină şi-l anunţase că declinase incorrect toate substantivele feminine.

— Nici gând! şuieră şi ea, ținând strâns caietul la piept. Nu-l meriţi. Pentru Dumnezeu, ai pus *amor* în loc de *arbor*!

La capătul scării, Violet se încruntă spre unul dintre nenumăratele portrete ale tatălui atârdate în hol, croindu-şi drumul printre coridoarele cu lambriuri de lemn, apoi dădu buzna în bucătărie.

— Cete-a apucat? se răsti doamna Kirkby, strângând într-o mână un satâr şi carcasa sidefie a unui iepure în cealaltă. Puteam să-mi tai degetul!

— Scuze! strigă Violet, deschizând uşile franţuzeşti, în timp ce Graham gâfâia în spatele ei.

Alergară prin grădina cu zarzavaturi, ameţiţi de mireasma minţii şi a rozmarinului, şi ajunseră apoi în locul preferat al lui Violet din întreaga lume: parcul domeniului. Se întoarse şi rânji către Graham. Odată ajunşi afară, nu mai avea nicio şansă s-o prindă dacă ea n-ar fi vrut să-l lase. Deschise gura şi strănută. Era îngrozitor de alergic la polen.

— Vai, spuse ea. Îţi trebuie o batistută?

— *Taci* din gură! zise el, întinzând mâna după caiet.

Ea sări cu uşurinţă într-o parte. El rămase locului pentru o clipă, gâfâind. Era o zi deosebit de călduroasă: un strat de nori ca tifonul prinsese arşiţa în capcană şi făcuse aerul să încremenească. Transpiraţia se prelingea din subsuorile lui Violet, iar fusta îi dădea nişte mâncărimi înfiorătoare, dar nu-i mai păsa.

Ajunse la copacul ei special: un fag argintiu despre care Dinsdale, grădinarul, zicea că ar avea sute de ani. Violet putea să audă zumzetul vieții din spatele ei: gărgărițele căutându-i seva răcoroasă, buburuzele tremurând pe frunze, libelulele mici, moliile și cintezele agitându-se printre ramuri. Își întinse mâna, iar o libelulă veni să i se odihnească în palmă, cu aripile lucind în razele soarelui. Căldura aurie se împrăstie prin ea.

— Bleah! exclamă Graham, care o ajunsese în sfârșit din urmă. Cum poți să lași *chestia* aia să te atingă așa? Strivește-o!

— N-o s-o *strivesc*, Graham, zise Violet. Are dreptul să existe la fel de mult ca tine sau ca mine. Și uite ce drăguță e! Aripile parcă ar fi niște cristale, nu crezi?

— Ești... anormală, răspunse Graham, dându-se în spate. Obsesia asta pentru insecte... Și tata zice la fel.

— Mă doare-n cot ce crede tata, minți Violet. Și cu siguranță nu-mi pasă ce crezi *tu*, deși, dacă m-aș lua după caietul tău, ar trebui să pierzi mai puțin timp bătându-ți capul cu *obsesia mea pentru insecte* și mai mult gândindu-te la substantivele latinești.

Graham se aplecă greoi în față, cu nările dilatate. Înainte să poată ajunge la cinci pași distanță, Violet azvârli caietul înspre el – ceva mai tare decât intenționase – și își făcu vânt în copac.

Graham înjură și se întoarse spre conac, bodogănind.

Urmărindu-l din spate cum pleacă supărat, Violet avu un sentiment de vinovăție. Lucrurile nu stătuseră dintotdeauna așa între ei. Odinioară, Graham fusese umbra ei permanentă. Își aminti felul în care obișnuia să se strecoare în patul ei în odaia copiilor, ca să scape de un coșmar sau să se ascundă de o vijelie, lipindu-se de ea până când îi simțea răsuflarea zgomotoasă în urechi. Făcuseră tot soiul de pozne – zbenguindu-se prin parc până când aveau genunchii negri de la noroi,

minunându-se de micuții peștișori aurii din pârlăiaș, de fâlfăitul unei prigorii.

Până în acea afurisită zi de vară – o zi de altfel deloc diferită de asta, cu aceeași lumină de culoarea mării căzând peste dealuri și copaci. Își aminti cum zăceau pe iarba din spatele fagului, adulmecând scaietii și păpădiile pajiștii. Avea opt ani, Graham doar șapte. Albinele zburau pretutindeni – chemând-o, făcându-i semn să vină. Se duse înspre arbore și descoperi stupul, atârănând de o creangă ca o pepită de aur. Albinele strălucind, dând târcoale. Se apropie, întinzând brațele și rânjind pe măsură ce le simțea poposind pe pielea ei și gâdilând-o cu piciorușele lor.

Se întoarse către Graham, râzând de uimirea care i se întipărise pe chip.

— Pot să încerc și eu? întrebă el, cu ochii mari.

Nu avea de unde să știe ce o să se întâmple, îi spuse tatălui mai târziu, plângând în hohote, în timp ce bastonul fulgera prin aer către ea. Nu auzi ce-i spusese, nu-i zări furia întunecată de pe chip. Nu-l văzu decât pe Graham, care urla în timp ce dădaca Metcalfe îl ducea în grabă înăuntru, cu înțepăturile de pe braț strălucind rozalii. Bastonul tatălui îi despică palma, iar Violet simți că era mai puțin decât ceea ce merita.

După aceea, tata îl trimise pe Graham la internat. Nu mai venea acasă decât în vacanțe, îndepărtându-se astfel de ea. Violet știa în adâncul sufletului că n-ar fi trebuit să-l tachineze în felul ăsta. N-o făcea decât pentru că, oricât nu s-ar fi putut ierta pentru întâmplarea cu albinele, nici pe Graham nu putea să-l ierte.

O făcuse să fie diferită.

Violet își luă gândul de la acea amintire și se uită la ceasul de la mână. Era doar ora 15.00. Își terminase lecțiile pentru ziua respectivă – sau mai degrabă guvernanta ei, domnișoara Poole, își recunoscuse înfrângerea.

Nădăduind că n-o să i se simtă lipsa cel puțin încă o oră, Violet se cățăără și mai sus, bucurându-se de fierbințeala aspră a scoarței de sub palme.

În scobitura dintre două crengi găsi sămânța pufoasă a unui jir. Era perfect pentru colecția ei – pervazul dormitorului său era acoperit de asemenea comori: spirala aurie a cochiliei unui melc, rămășițele mătăsoase ale coconului unui fluture. Rânjind, puse sămânța de jir în buzunarul fustei și se cățăără mai sus.

În scurtă vreme era îndeajuns de sus ca să cuprindă cu privirea întregul Orton Hall, care, cu clădirile lui lăbărtate de piatră, îi amintea mai degrabă de un păianjen maiestuos, furișat pe coasta dealului. Suindu-se și mai mult, zări satul, Crows Beck, dincolo de mlaștină. Era splendid. Dar avea ceva care o întrista. Era ca și cum ar fi scrutat o temniță. O temniță verde și minunată, cu triluri de păsări și libelule și apa pârauului lucind a chihlimbar, și totuși o temniță.

Căci Violet nu părăsise niciodată Orton Hall. Nu fusese nicicând la Crows Beck.

— Dar *de ce* nu pot să mă duc? obișnuia s-o întrebe pe dădaca Metcalfe când era mai mică, atunci când pleca în plimbările ei duminicale cu doamna Kirkby.

— Știi care-i regula, murmură dădaca Metcalfe, cu o scânteiere de milă în ochi. E porunca părintelui tău.

Dar, cugeta Violet, dacă știi o regulă nu înseamnă că o și pricepi. Ani în șir bănuise că satul era plin de primejdii – își închipuise hoți de buzunare și ucigași pândind din spatele bordeielor acoperite cu paie. (Iar asta nu făcea altceva decât să-i sporească farmecul.)

Anul trecut, îl bătuse la cap pe Graham să-i dea detalii. „Habar n-am de ce te agiți așa de tare”, se schimonosise el. „Satul e cât se poate de plictisitor – n-are nici măcar o cârciumă!” Uneori, Violet se întreba dacă tata se

străduia să o apere de sat. Dacă nu cumva lucrurile stăteau de fapt pe dos.

În orice caz, izolarea ei avea să se termine în scurtă vreme – într-un fel sau altul. Peste doi ani, când împlinea optsprezece ani, tata plănuia să dea o petrecere grandioasă pentru „ieșirea ei în lume”. Atunci – spera el – avea să atragă atenția vreunui tânăr eligibil, poate un viitor lord, schimbând o temniță cu alta.

— O să cunoști curând un gentleman spilcuit care o să te facă să-ți pierzi capul, îi zicea mereu dădaca Metcalfe.

Violet nu voia să-și piardă capul. Ceea ce dorea cu adevărat era să vadă lumea, așa cum făcuse tata când era flăcău. Găsise în bibliotecă tot soiul de atlase și cărți de geografie – lucrări despre Orient, pline de păduri tropicale încețoșate și de molii cât farfuriile („oribile chestii”, după spusele tatălui), și despre Africa, unde scorpionii sclipeau ca giuvaierele în nisip.

Da, într-o zi avea să părăsească Orton Hall și să călătorească în întreaga lume – ca om de știință.

Biolog, nădăjduia ea, sau pesemne entomolog? Ceva care să aibă legătură cu animalele, oricum, care din experiența ei erau infinit preferabile oamenilor. Dădaca Metcalfe povestea adesea despre spaima îngrozitoare pe care i-o provocase Violet când era micuță: într-o noapte se dusesse în odaia copiilor ca să descopere în pătuțul ei... o nevăstuică.

— Am zbierat ca din gură de șarpe, spunea dădaca Metcalfe, dar tu stăteai liniștită, iar nevăstuica aia se făcuse covrig lângă tine, torcând ca un pisoiaș.

Fusese foarte bine că tata n-a aflat niciodată despre acest incident. Din punctul lui de vedere, animalele își aveau locul în farfurie sau expuse pe peretele cuiva. Singura excepție de la această regulă era Cecil, ogarul său din rasa Rhodesian Ridgeback: o lighioană feroasă pe care, de-a lungul anilor, o bătuse până o transformase

într-o bestie. Violet nu contenea să elibereze tot felul de creaturi micuțe din fălcile lui băloase. Cel mai recent, un păianjen săritor care își avea acum locuința într-o cutie de pălării de sub patul ei, căptușită cu o jupă veche. Îl numise – sau o numise, era greu de spus – Goldie, datorită dungilor colorate de pe picioare.

Dădaca Metcalfe jurase să țină secretul.

Dar existau o grămadă de lucruri pe care dădaca Metcalfe nu i le destăinuise *nici ei*, se gândi Violet mai târziu, îmbrăcându-se pentru cină. După ce se schimbă într-o rochiță fină de olandă – aruncând fusta de lână supărătoare pe podea –, se întoarse spre oglindă. Avea ochi adânci și întunecați, deloc asemenea celor albaștri și apoși ai tatei și ai lui Graham. Violet credea că avea un chip destul de straniu, cu acea aluniță roșie dizgrațioasă pe frunte, dar era mândră de ochii ei. Și de păr, tot închis la culoare, cu o lucire sifidă ce semăna mult cu penele ciorilor care își aveau sălașul în arborii ce împrejmuiau domeniul.

„Oare semăn cu mama?” se întrebase Violet dintotdeauna. Nu existau fotografii cu ea. Tot ce-i rămăsese de la ea era un colier vechi cu un pandantiv oval ciobit. Pandantivul avea un *W* gravat pe el și Violet îi întreba pe toți care îi dădeau ascultare dacă numele mamei ei fusese Winifred sau Wilhelmina. („O chemase Wallis?”, își întrebase tatăl la un moment dat, zărind numele pe prima pagină a ziarului acestuia. O trimisese pe Violet, descumpănită, în camera ei fără să mai ia cina.)

Nici dădaca Metcalfe nu fusese de ajutor.

— Nu prea mi-o amintesc pe maică-ta, spuse ea. Când a murit, sosisem de puțină vreme.

— S-au cunoscut la festivalul de 1 Mai din 1925, sugeră doamna Kirkby, dând chibzuit din cap. Era regina lunii mai, fiind drăguță din cale-afară. Erau nespuse de

îndrăgostiți. Dar nu-l mai întreba pe taică-tu despre asta, c-o să primești o mamă de bătaie.

Frânturile astea de informații nu fuseseră nicidecum mulțumitoare. În copilărie, Violet voia să afle multe altele – unde se căsătoriseră părinții ei? Mama sa purtase un voal, o coroniță cu flori (își imagina stelutele albe ale florilor de păducel care să se asorteze cu rochia fină din dantelă)? Iar ochii tatei se umpluseră de lacrimi când făgăduise să fie împreună până când moartea îi va despărți?

În lipsa oricăror informații reale, Violet se agăța de această imagine până când ajungea să fie sigură de cele petrecute cu adevărat. Da – tatăl îi *iubise* mama cu disperare, iar moartea *chiar* îi despărțise (simțea vag că mama își pierduse viața născându-l pe Graham). *Asta* era motivul pentru care tatăl ei nu suporta să discute despre asta.

Din când în când însă ceva încetoșa imaginea în mintea lui Violet, ca o clipocire care tulbura suprafața unui iaz.

Într-o seară, când avea doisprezece ani, scotocea după pâine și gem prin cămară când dădaca Metcalfe și doamna Kirkby intrară în bucătărie cu domnișoara Poole, proaspăt angajată.

Auzise hârșăitul scaunelor pe piatră și teribila scârțâială a bătrânei mese din bucătărie când se așezară la ea, apoi pocnetul și zăngănitul făcute de doamna Kirkby, care deschisese o sticlă de cherry și le umpluse paharele. Violet încremenise, cu bucata de pâine mestecată pe jumătate.

— Cum ți se pare până acum, draga mea? o întreabă dădaca Metcalfe pe domnișoara Poole.

— Păi... Domnul mi-e martor că mă străduiesc, dar pare un copil tare dificil, spusese domnișoara Poole. Petrec jumătate de zi căutând-o, în timp ce ea se joacă prin parc, pătându-și de iarbă toate hainele. Și... și...

Domnișoara Poole trase adânc și zgomotos aer în piept.

— *Vorbește* cu animalele! Chiar și cu insectele!

Apoi făcu o pauză.

— Cred că mă considerați caraghioasă, spuse domnișoara Poole.

— Oh, nu, dragă, răspunse doamna Kirkby. Ei bine, noi am fi primele care ți-am spune că e ceva diferit în privința copilei ăsteia. Este destul de... cum ai zis tu, Ruth?

— Stranie, rosti dădaca Metcalfe.

— Nu-i de mirare, continuă doamna Kirkby, având în vedere cum era maică-sa.

— Maică-sa? Întrebă domnișoara Poole. A murit, nu-i așa?

— Da. Oribilă treabă, zise dădaca Metcalfe. Chiar după ce am ajuns aci. Însă n-am prea avut ocazia s-o cunosc nici înainte.

— Era o fetișcană de pe-aici, spuse doamna Kirkby. De prin Crows Beck. Părinții stăpânului ar fi fost foc și pară..., dar au murit chiar cu o lună înainte de nuntă. La fel și fratele lui mai mare. Accident de trăsură. Din senin.

Domnișoara Poole trase scurt aer în piept.

— Cum așa? Și s-au căsătorit totuși? Să fi fost lady Ayres... cu burta la gură?

Înainte să continue, doamna Kirkby scoase un sunet evaziv.

— Era topit după ea, atât pot să zic. La început, cel puțin. O frumusețe rară. Și semăna mult cu domnișoara, nu doar la înfățișare.

— Cum adică?

Încă o pauză.

— Păi era... cum a zis Ruth. Stranie. Nefirească.